

אור

הגאולה

הספר שלי אתחלתא דגאולה

כי תצא ■ י"א אלול תשע"ג 39

עיונים ועצות למעשה מתורות רביה"ק ■ עפ"י העמוד היומי בליקו"מ

לוח העמוד היומי			
יום	החריץ	העמוד	ליקו"מ
שבת	י"א	טז	ר"ד
ראשון	י"ב	יז	רע"ו
שני	י"ג	יז	רע"ז
שלישי	י"ד	יח	ר"ח
רביעי	י"ד	יח	ר"ח
חמישי	ט"ו	יט	ר"ט
שישי	ט"ז	יט	ר"כ

מעלת הלימוד

בפרט שיש לנו אב זקן, זקן שבזקנים אשר כחו גדול ונורא מאד מאד עד אין סוף ואין תכלית, ואני מבטיחך בני חביבי שאיך שיהיה שאיך שיהיה, בנדאי יתקן אותך רבנו זכרונו לברכה בתקון נפלא... ותכריח עצמך הרבה ללמד ספרי רבנו זכרונו לברכה בכל יום מעט או הרבה, על כל פנים לא יעבר עליך שום יום בלי למוד ספרי רבנו זכרונו לברכה ושלחן ערוך, והשם יתברך יעזורך להוסיף בכל יום ויום ללמוד יותר, וגם לפרש שיתחדך לפניו יתברך כבו לפני אביו מעט או הרבה בכל יום, וישאר כל היום תכריח עצמך לשמח נפשך בכל מה דאפשר, ואני מקנה לך שיקים בך והיה ראשיתך מצער ואחריתך שגה מאד, והעקר שתבטל דעתך נגד דעתי שהוא דעת רבנו הקדוש והנשגב זכר צדיק וקדוש לברכה, כי הוא חידך וכו', והצוני להאריך יותר אך זמן התפלה הגיע ואני זכונתי עצמי לכתב מיד קדם התפלה, כי אגרת זה הוא עקר מצות קריאת שמע לקים ושיננתם לבניך וכו', ולמדתם אותם את בניכם וכו', בפרט דברים אלו הנובעים ממקור החיים מהנחל נובע מקור חכמה מקום גבהי מרומים שיכולין להחיות גם אותך והגרועים ממך אלפים פעמים, ותדע ותאמין בני שכבר היו אצלנו אנשים שהיו גרועים ממך הרבה ונתקרבו להשם יתברך על ידי דבורים פאלה וכאלה שקבלנו ממנו זכרונו לברכה וקצתם נפטרו לחיי עולם הבא לשלום וחלקם בחיים נצחיים בכת רבנו זכרונו לברכה, ואשר הם בחיים עוונה הם אנשים פשרים, ובנדאי יהי אחריתם טוב בעזרת השם יתברך, ואי אפשר להאריך בזה על פני השדה.

דברי אביך הכותב בדמעות ובשמחה על ידי התקוה לאחרית טוב כללנו וגם לי ולך ולכל ישראל יהיה אחרית טוב על ידי הצדיק הקדוש סבא דסבין שאנו חוסים בו כי סוף כל סוף הכל יתתקנו, אך מה גדלו חסדי ה' שאנו יודעים מהעוסק בתקוננו, ואין אנו מתנגדים חס ושלום על המשתדל בהצלתנו לנצח, אשרינו אשרינו וכו'. ברוך אלהינו וכו'.

(עלים לתרופה - תלג)

תורה ח' תנינא - תקעו תוכחה

במקום שהשכל נפסק...

הישראלי נשאר קיים בנפש, אך מחמת הכח הגדול של הבחירה זו האמונה נהפכת ל"אמונות כוזביות", לאמונות תפלות ומדומות, ומשמים משליכים את זה הכופר תחת שליטת הנחש והטבע, תחת דמיונות המעוננים והחוזים בכוכבים וכו'.¹

המאמין באמת

המאמין באמת ויודע ש"אין עוד מלבדו אפס זולתו" ואין שום כח ושליטה בעולם, כ-אם להשם יתברך, אצלו בטלים ומתבטלים כל הכוחות המדומים השונים הקיימים בזה עולם-הדמיון, ואין לשום כח שום יכולת שליטה עליו, ו"זוכים על ידי האמונה לבחינת חדוש העולם, בחינת ארץ ישראל. ואזי הנהגתם על ידי השגחה לבד, על ידי בחינת נפלאות למעלה מהטבע של מערכת השמים."¹

כולו טוב

"כשנתגלה ההשגחה אזי הוא פלו טוב פלו חסד",¹

המשך בעמ' הבא

ס"ק ז: "וכשנתתקן המדמה, על ידי זה נתתקן האמונה האמתית דקדשה, ונתבטל אמונות פזביות. כי עקר האמונה תלויה בכח המדמה. כי במה שהשכל מבין אין שיך אמונה. ועקר אמונה היא רק במקום שהשכל נפסק ואינו מבין הדבר בשכלו, שם צריכין אמונה, וכשאינו מבין הדבר בשכלו, אזי נשאר רק בבחינת כח המדמה, ושם צריכין אמונה."

אמונה

אמונה היא סתירה לשכל, סתירה לגשמיות ולדמיונות שלנו, ובכל זאת עם-ישראל, עם-ה', אינם הולכים אחר השכל והמדמה כי אם אחר השם ית', ובמקום שהשכל נגמר דווקא שם מתחילה אמונת ישראל החזקה, ששום דבר בעולם לא יכול לעמוד נגדה.

חזמה

כשחלילה נפש ישראלית הולכת שולל אחר היצר ונופלת מאמונתה, אזי כח האמונה

לקוטי-הלכות הלכה למעשה

עפ"י הדין היומי בליקו"מ

כלאי בגדים ב' - פדיון בכור

א. עקר הגאונה פשאיין מבטל האדם כל ישותו שיהיה נקלל באין, שעל ידי זה לפי בחינתו נקלל אחר הבריאה שהוא בחינת יש בקדם הבריאה שהוא בחינת אין. אכל פשיש לו גאונה חס ושלום הוא מפריד חס ושלום היש מאין ואזי אין שלום חס ושלום בין חסד ודין. (ב - ג)

ב. הלבושין הם דברים גבוהים ויקרים מאד, כי כל האורות הגבוהים העליונים אי אפשר לקבל פי אם דרך כמה לבושין שהם עקר תקון העולמות כידוע ויש כמה וכמה בחינות בלבושין. (ד - ב)

ג. הצדיקים כל עסקם לקרב כל העולם אפלו הרחוקים מאד לקרב כלם לה' יתברך, כי זה עקר גדלתו וכבודו יתברך וכל כחם לקרב רחוקים מאד הוא על ידי שהם זוכים להפיר גדל טובו ורחמיו וטובו יתברך לכל ומודיעים לכל שיש לכלם תקנה להתקרב אליו יתברך כי עדין רחמיו וטובו עליהם, כי חסדי ה' לא תמנו ולא כלו רחמיו לעולם. (ג - א)

"מי שזוכה להתקרב לצדיקים כאלו שיש להם זה הכח הנ"ל בנדאי יזכה לכל טוב לנצח, אשרי לו. ואפלו אם קלקל מאד מאד אף על פי כן הכל יתקן בנדאי על ידי צדיקים האלו שיש להם כח לתקן כל מיני קלקולים וחסאים ועונות ופשעים שבעולם, כי הצדיקים יכולים לכפר עונות עמו." <<<<

לעלוי נשמת שמעון בן הערשיל ז"ל

לעלוי נשמת עקא בת ר' אברהם אלימלך ז"ל

הזוכה ומאמין באמת! אצלו בטלים כל כוחות הטבע, ואין להם שום אחיזה ושום שליטה עליו. מה-שאיין-כן מי שמונח תחת אמונות תפלות של העולם-הזה, בעצם אמונתו באמונות תפלות אלו, הוא נותן להם כח לשלוט עליו ולהפחידו ולעורר עליו קטרואים ודינים רחמנא ליצלן. 1

אשר יורון

"וְשִׁמְרַתְּ לַעֲשׂוֹת כָּל אֲשֶׁר יוֹרֵךְ, עַל פִּי הַתּוֹרָה אֲשֶׁר יוֹרֵךְ וְעַל הַמִּשְׁפָּט אֲשֶׁר יֹאמְרוּ לְךָ תַּעֲשֶׂה לֹא תִסּוּר מִן הַדְּבָר אֲשֶׁר יֹאמְרוּ לְךָ יָמִין וּשְׂמָאל". 2
חלק יסודי מייסודי האמונה, הוא "אמונת חכמים", כשחלילה אין אמונה אמיתית בחכמי-אמת, מחמת טענות שונות, על-ידי-זה חלילה גם האמונה בהשם יתברך אינה כראוי.

"וְהִתְחַלְתִּי לְהִתְנַחֵם עִמּוֹ אִם כֵּן מֵהוּ אֲמוֹנַת חַכְמִים אֲבָל הֵם לֹא הֵטוּ אֶזְרוֹ לְדַבְרֵי כָּלֵל, וְהִשִּׁיבוּ דַבְרֵי שְׁטוֹת וְהִבֵּל הַנוֹגְעִים קִצְת לְכַפִּירוֹת כִּי בְּאֵמֶת מִי שְׂאִין לוֹ אֲמוֹנַת חַכְמִים גַּם אֲמוֹנָתוֹ בְּהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ אִינָה בְּשִׁלְמוֹת, וְכַמְבָּאָר בְּדַבְרֵינוּ הַרְבֵּה, וּבִפְרָט בְּהַתּוֹרָה תִּקְעוּ תוֹכְחָה בְּסִימָן ח' לְקוּטֵי תִנְיָנָא וְאִזּוּ רְאִיתִי הֵיטֵב הַחֲלוּק שְׂבִין חֲסִידִים לְמַתְנַגְדִּים, כִּי רְאִיתִי שְׂאֵפְלוּ בְּהַתְלַמֵּיד חֲכָם שְׁלֵהֶם שְׁהֶם אוֹמְרִים עָלָיו שֶׁהוּא תַלְמִיד חֲכָם וְחֲסִיד גָּדוֹל גַּם בּוֹ אֵין לָהֶם אֲמוּנָה וְאַחַר כֵּן אֲמַרְתִּי לָהֶם בְּפְרוּשׁ, אֲנִי הֵייתִי סְבוּר שְׂאֵם אֵין לָכֶם אֲמוּנָה בְּגִדּוּלֵי הַצְּדִיקִים שֶׁל הַחֲסִידִים, עַל כֵּן פָּנִים יֵשׁ לָכֶם אֲמוּנָה בְּתַלְמִידֵי חַכְמִים שְׁלָכֶם, אֲבָל עֲכָשׁוּ אֲנִי יוֹדַע מְדַרְגָתְכֶם שְׂאִין לָכֶם אֲמוּנָה כָּלֵל". 3

סנהיה אסיתי

אחר שהאדם זכה לאמונת חכמים הוא צריך להתפלל הרבה שיזכה למנהיג אמיתי, כי חלילה המקורב למנהיג של שקר זה מזיק לו לאמונה.

"כָּל מְנַהֵג אֲמִיתִי שֶׁבָּכַל דּוֹר יֵשׁ לוֹ בְּחִינַת רוּחַ נְבוּאָה. וְגַם עֲכָשׁוּ שֶׁבְטֵל הַנְּבוּאָה וְאֵין לוֹ נְבוּאָה מִמֶּשׁ. אֶף-עַל-פִּי-כֵן בְּהִכָּרַח שִׁיחָהּ לוֹ רוּחַ אַחֲרַת דְּקִדְשָׁה מֵה שְׂאִין לְשֹׂאֵר אֲנָשִׁים שֶׁהוּא בְּחִינַת רוּחַ הַקִּדְשׁ רוּחַ נְבוּאָה. וְעַל-יְדֵי בְּחִינַת רוּחַ נְבוּאָה שֶׁל הַצְּדִיק הַמְּנַהֵג הָאֲמִית עֵקֶר שְׁלֵמוֹת הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, עַל כֵּן צָרִיד כָּל אֶחָד לְחַפֵּשׂ מֵאֵד אַחֲרֵי מְנַהֵג אֲמִיתִי לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו כְּדִי לְזַכּוֹת לְאֲמוּנָה שְׁלֵמָה.

וְאֵל תִּדְמָה בְּנִפְשֶׁךָ שֶׁבְנִקֵּל יָכוֹל אֲתָה לְזַפּוֹת לָזָה לְהִתְקַרֵּב לְמְנַהֵג אֲמִיתִי. כִּי בְּאֵמֶת צָרִיכִין לְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׁ מֵאֵד אַחֲרָיו. וּלְבַקֵּשׁ מֵאֵד מֵהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ שִׁיזָכֶה לְמִצָּא מְנַהֵג אֲמִיתִי שִׁיזָכֶה לְאֲמוּנָה שְׁלֵמָה עַל יְדוֹ שֶׁהוּא עֵקֶר הַכָּל וְכָל הָעוֹלָם תְּלוּי בָּזָה. וְעַל-יְדֵי-זֶה יִזָּכֶה לְחֲדוּשׁ הָעוֹלָם שְׁלֵעֲתִיד. עַד שִׁיזָכֶה לְהַנְגוֹן וְהַשִּׁיר שִׁיִּתְעַרֵּר לְעֵתִיד כְּשִׁיחֲדֹשׁ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אֶת עוֹלָמוֹ. שֶׁהוּא הַנְּגוֹן שִׁיִּתְנַגֵּן עַל ע"ב (שְׁבַעִים וּשְׁנַיִם) נִימּוֹן. שֶׁמִּשָּׁם גָּדִלִים כָּל הַרְחִיחוֹת טוֹבוֹת וְכָל הַיְרָאוֹת. שִׁזָּה הַנְּגוֹן הוּא עֵקֶר קְבוּל שֶׁכֵּר שֶׁל הַצְּדִיקִים לְעֵתִיד לְבוֹא. אֲשֶׁרֵי הַזּוֹכֶה לָזָה!" 4

1. ליקוטי הלכות יו"ד - מעונן ומנחש - ב. 2. דברים פרק יז. 3. ימי מוהר"י - ח"יב - ע"ז. 4. קיצור ליקוטי מוהר"ן תורה ח"יב. 5. לקוטי הלכות חו"מ - שלוחין - ה.

האזהרה הגדולה

כָּבֵד כְּתִבְנוּ מִזָּה בְּמִקּוֹם אַחַר שֶׁרַבְנוּ זְכָרוֹנוֹ לְבִרְכָה קִדָּם הִסְתַּלְקוּתוֹ שְׂאִזּוּ אָמַר זֹאת הַתּוֹרָה הַנּוֹרְאָה בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה הָאֲחֵרוֹן וְאִזּוּ אַחַר אֲמִירַת הַתּוֹרָה הַנִּי"ל הַזֵּהִיר אוֹתִי בַּיּוֹתֵר לְכַתֵּב אֶזְהָרָה הַגְּדוּלָה הַזֹּאת, שְׂצָרִיכִין לְזָהֵר בְּנַפְשׁוֹ מֵאֵד מֵאֵד לְבַקֵּשׁ וּלְחַפֵּשׁ הַרְבֵּה אַחֲרֵי הַצְּדִיק הָאֲמִית שִׁישׁ לוֹ בְּחִינַת רוּחַ הַקִּדְשׁ. כִּי עֵקֶר אֲמוּנַת חֲדוּשׁ הָעוֹלָם שֶׁהוּא עֵקֶר הַיְהִידוּת נִמְשָׁךְ עַל יְדוֹ דְּיָקָא וְכוּ' וְכַמְבָּאָר מִזָּה בְּמִקּוֹם אַחַר. 5

כל אדם

כָּל אָדָם שֶׁבְּעוֹלָם מִקְטָן וְעַד גָּדוֹל צָרִיד לְזָהֵר בָּזָה מֵאֵד כֵּן יִמְיוֹ לְבַקֵּשׁ וּלְחַפֵּשׁ רַבִּי אֲמִיתִי בָּזָה, כִּי לֹא דַבְּרָה תּוֹרָה בְּמֵתִים שְׁהֶם מִי שְׂאִינוּ חָפֵץ בְּחַיִּים וְאִינוּ חֹס עַל נַפְשׁוֹ כָּלֵל לְבַקֵּשׁ הַצִּלָּה לְנַפְשׁוֹ לְנִצָּח הַצִּילוֹ מִמֶּה שֶׁהוּא צָרִיד לְהַנְצִל בְּחַיָּיו וּבְמוֹתוֹ כְּפִי מַעֲשָׂיו אֲשֶׁר הוּא יוֹדַע בְּנַפְשׁוֹ בְּמָה הוּא מְבַלָּה יְמָיו לְהִבָּל וְלָרִיק. וְהַלּוֹאִי הִיָּה עַל כָּל פָּנִים לְהִבָּל וְלָרִיק, אֲבָל עוֹד הוּא חוֹטֵא וּמְקַלְקֵל וּפּוֹגֵם כְּמוֹ שִׁיּוֹדַע בְּנַפְשׁוֹ. וְלֹא דִי לוֹ בָּזָה, אֶף גַּם הוּא מְחַפֵּשׁ לְמִצָּא מוּמִים בְּאַחֲרִים, וּבִפְרָט בְּהַכְּשָׁרִים וְהַיְרָאִים הַחֲסִים עַל נַפְשָׁם וְלֹא גִשִׁית אֵל לְבוֹ לֹא דַעַת וְלֹא תְבוּנָה לֵאמֹר, אִידֵךְ אֲנִי מְטַעֵה אֶת עַצְמִי לְקִרְאָה תִּגְרַע עַל הַכְּשָׁרִים לֵאמֹר לָהֶם סוּרוּ טִמְא וְכוּ' וְכוּ'! כְּפִי מַעֲשָׂיו עֲכָשׁוּ...

אֶף עַל פִּי כֵן אֵין דּוֹר יְתוֹם מִן הָאֲמִית לְגַמְרֵי וּבְכָל דּוֹר וּבְכָל עֵת נִמְצָאִים תְּמִימִים וְכַשְׁרִים קִצְת הַחֲסִים עַל נַפְשָׁם הַחֲפִצִים וּמַתְנַעְנְעִים לִירְאָה אֶת שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ. עֲלֵיהֶם וְעַל פִּיּוּצָא בְּהֶם מְגִדּוֹל שֶׁבְּגִדּוּלִים עַד קִטָּן שֶׁבְּקִטְנִים, עֲלֵיהֶם צָרִיכִים לְהַזְהִיר וּלְהַזְכִּיר מֵאֵד בְּכָל יוֹם וְיוֹם לְחַפֵּשׁ וּלְבַקֵּשׁ הַרְבֵּה אֶת הַצְּדִיק הָאֲמִית הַנִּי"ל שִׁיּוֹכֵל לְתַקְנֵם בְּאֵמֶת לְנִצָּח. וְעֵקֶר הוּא הָאֲמוּנָה הַשְּׁלֵמָה וְכוּ'. 5

בכל דור

עֵקֶר הַתְּקוּן עַל יְדֵי צְדִיקֵי אֲמִת שֶׁבָּכַל דּוֹר שִׁישׁ לָהֶם אִיזָה בְּחִינַת רוּחַ הַקִּדְשׁ גַּם עֲכָשׁוּ כְּאֲשֶׁר הָאֲרִיד בָּזָה בְּהַתּוֹרָה הַנִּי"ל... זֶה הַתְּלַמִּיד הָאֲמִיתִי שֶׁקָּבַל דַּעַת רַבּוֹ כְּרֹאֵי עַד שִׁישׁ בְּדַבְרָיו בְּחִינַת רוּחַ הַקִּדְשׁ, בְּחִינַת רוּחַ הַבָּא מִן הַקִּדְשׁ וְכוּ' (כְּמַבְאָר בְּהַתּוֹרָה תִּקְעוּ הַנִּי"ל) שְׁעַל דִּי שְׁמַנְלָה בְּאוּרֵי תוֹרָתוֹ הַקְּדוּשִׁים שֶׁל רַבּוֹ זְכָרוֹנוֹ לְבִרְכָה נִתְבָּרַר הַמְּדַמָּה שֶׁל כָּל הַמְּקַרְבִּין. 5

>>>> ז. גם אור הצדיק הזה אי אפֿשר לקבל בעצמו, כי אף על פי שהוא מכסה ומלביש אורו הגדול בכמה לבושים ונפלאים, אף על פי כן עדין אין העולם כדאי לקבל אורו. ומחמת זה נמצאים מונעים ומעכבים ומכסים המבדילים מלקבל אור הצדיק הזה. והם כל עסקי העולם הזה והמחלקת שהם מונעים מלהתקרב להצדיק. כי אם מי שמתגבר לשבר כל המניעות המעכבים. (ד - ג)

"זֶה טוֹבָה גְּדוּלָה. כִּי אִם לֹא הָיוּ אֱלוֹ הַמִּסְכִּים וְהַמְּנִיעוֹת לֹא הָיָה הָעוֹלָם יָכוֹל לְסַבֵּל אוֹרוֹ כָּלֵל. אֲבָל עַתָּה שֶׁהָעוֹלָם הִזָּה חוֹצֵץ וּמַפְסִיק מִלְּהִתְקַרֵּב לְהַצְּדִיק הָאֲמִית. אִזּוּ מִי שְׂוֹכֵה לְשַׁבֵּר הַמְּנִיעוֹת וְלְהִתְקַרֵּב אֵלָיו נַעֲשֶׂה עַל יְדֵי זֶה לְבוּשִׁין וְכָלִים וְעַל יְדֵי זֶה דְּיָקָא יָכוֹל לְקַבֵּל אוֹרוֹ הַגָּדוֹל. וְכָל מִי שֶׁמִּשְׁבֵּר מְנִיעוֹת רַבּוֹת בַּיּוֹתֵר יֵשׁ לוֹ כָּלִים וּלְבוּשִׁין רַבִּים יוֹתֵר לְקַבֵּל הָאוֹר. וּמִי שְׂאִינוּ מַתְגַּבֵּר לְשַׁבֵּר הַמְּנִיעוֹת שֶׁל הָעוֹלָם הִזָּה אִזּוּ הָעוֹלָם הִזָּה עוֹמֵד בְּפָנֵי עֵינָיו וְחוֹצֵץ מִלְּרֹאוֹת אוֹר הַצְּדִיק. וְגַם זֶה טוֹבָה, כִּי עַל יְדֵי זֶה אֵין הַכָּל רוֹאִין אוֹר הַצְּדִיק, כִּי בּוֹדָאֵי מִי שְׂאִינוּ כְּדָאֵי, דְּהֵינּוּ שְׁלֹא שְׁבֵר מְנִיעוֹת הָעוֹלָם הִזָּה בּוֹדָאֵי אֵין צָרִיד לְרֹאוֹת אוֹר הַצְּדִיק, כִּי הִיָּה מִסְמָא עֵינָיו כִּי רַבּוּי הָאוֹר אֵין יָכוֹלוּן לְקַבֵּל."

ה. עקר אור העינים נמשך מאור הצדיק שהוא עקר האור המאיר בכל העולמות וממנו מקבלין העינים וכל בעלי האור להאיר. (ד - ז)

ו. עקר אור העינים והדעת לא נתן באדם כי אם שיראה ויסתכל בעיניו ובדעתו לה' יתברך ולהצדיקים ובהתורה ומצות שמהם נמשך עקר אור העינים והדעת שלו, כדי שיוכל לראות אורם הנפלא. (ד - ז)

"ה' יתברך נתן בחירה לאדם ועקר הבחירה תלוי בעינים, דהינו עיני הדעת והמחשבה שבלב שרואה הדבר בלבו וחומד אותו חס ושלום. ובשביל הבחירה העמיד ה' יתברך לפני העינים גשמיית העולם שהם כל עסקי העולם הזה. ואז יש בחירה להאדם אם רוצה מטה עיניו מגשמיית העולם הזה ואז רואה בעיניו אור הגדול והנפלא והנעבד של הצדיקים והתורה שמהם כל האור. אבל אם אינו רוצה להטות עיניו ודעתו ומחשבתו מגשמיית העולם הזה. אזי גשמיית העולם הזה עומד בפני עיניו וחוצץ בפניו מלראות אור הגדול של הצדיק והתורה."

תורה ח' תנינא - תקעו תוכחה

מזה תבין מעלת האחדות של רבים מישראל. ועל כן כשיחזיקו עצמם ביחד ויהיו נקראים על שמו ז"ל, אזי בנקל לו יותר גם אחר הסתלקותו ז"ל, להשתדל בתיקון נפשותם עד שיהיו אנשים כשרים וצדיקים.

(פרפראות לחכמה - תוי ז ח"ב)

מאמר תקעו תוכחה שבליקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן ח', נאמר כידוע בראש-השנה לימי חייו של רבינו ז"ל, והיו אומרים אנשי-שלומינו שמאמר זה הוא כעין צואתו של רבינו שצונו במאמר זה איך להתנהג אחר הסתלקותו, והיינו שזוהר ונקפיד ביותר על אהבת-חברים, ולאהוב את כל אחד מישראל, ושזוהר לבלי להבאיש ריחו של שום בר-ישראל, ושכל דיבורנו אחד עם השני יהיה בבחינת "נרדי נתן ריחו", ושזוהר בבחינת התוכחה שבין אחד לחבירו, ונשתדל בדיבורנו עם חברינו, שיתגלה ויתרומם ריחו הטוב, אף כשנראה בו חלילה שום חסרון, ושיתעורר לטובה על-ידי קול הדיבורים כשנדבר כל אחד עם חבירו. וזוה נוכל להמשיך בינינו ובכל העולם את אורו ודעתו הקדושה של רבינו ז"ל.

(חיי מוהר"ן ו' - רפ"ה)

והנה סמוך לביאתי לביתי לנעמירוב, נסעתי לפה בקסלב והייתי בקאן על שבת קדש ובסעודה שלישית אמרתי לפני העולם כל התורה הנוקרה תקעו תוכחה (לקוטי תנינא ח') שאמרה בראש השנה האחרון באומין וכל השומעים רעה אחזתם מעצם נפלאות החדושים ששמעו מפני, כי כבר מבאר שאינו דומה השומע מפה לרואה בספר, בפרט אז שהיה סמוך לשמיעתי מפיו הקדוש ואחר כך חזרתי לביתי.

(ימי מוהר"ן - ח"א - ע"א)

כשהיה פעם רבי אפרים בן רבי נפתלי בעיר חרקוב לרגל מסחרו, שהיה סוחר בזוהר, ראהו אחד מידידיו עומד ברחוב כשדמעות בעיניו, נגש אליו ושאלו: רבי אפרים, איזו צרה ארעה לכם? שמא הפסדתם במסחרכם סכום כסף רב? ענהו בלשון רבינו ז"ל בפרושו בתורה ח' שבליקוטי מוהר"ן "מחנה ישראל כמה הוי בתלתא פריסי", קדשתו של יהודי תלוי בשלושה מוחין, עיין שם, ובכה על זה שצריך לסחור במסחר, ברחובות העיר, שצריך להזהר ולשמור היטב המח שלא יפגם המח חלילה, ועל זה עמד ובכה. וכששאלו הלה שוב: אם-כן לכו לאיזה פנה או לבית המדרש ושם תבכו כרצונכם. ענה לו רבי אפרים שמחמת שרבינו אמר שתיכף כשנתעורר האדם באיזה הרהור תשובה צריך לנצלו בו במקום ולעשות עמו תכף דבר שבקדושה, על-כן לא אבה לדחותו והוציא כיסופיו מכח אל הפועל אף באמצע השוק.

(ששיק - ה - קמ"ט)

ברוב הפלאות המשיך גם בעצם השגתו הזאת את התוכחה לנפשות ישראל קודם הסתלקותו, והוא הבאתו לענין תוכחת משה על מעשה העגל, והוא כענין הכלל הנאמר למעלה בהקדמה שכל תורה והשגה נמשכה יותר כפי התיקונים המבוארים בה.

(ביאור הליקוטים ח' ח"ב אות י"ב)

רוח הקודש

בנדאי אין החפוש והבקשה אחריו גוף הגשמי של הצדיק כי אם אחריו רוח הקדש שלו שעל ידי זה עקר ברור המדמה, שנה תקונו, וזה צריכין לחפש ולבקש תמיד, כי ממה נפשך אם לא מצאו עדין כלל בנדאי הוא צריך לילך על ידיו ועל רגליו לבקשו ולחפשו בכל כחו בכל העולם כל מקצה ועד קצה כל ימיו אשר הוא חי על פני האדמה אולי יוכל למצא חיי נפשו לנצח, על כל פנים יום אחד או שעה אחת לפני מותו. ואם כבר נדמה לו שמצא את הצדיק האמת, בנדאי זה צריך לבקש ולחפש עוד יותר ויותר, כי ככל להיות שהוא יושב אצל הצדיק ועדין אורו חשוף אצלו ואינו מרגיש נעימות אמתת עצותיו הקדושים וכו', ומחמת זה הוא כחוק עדין מתקונו. 5

סוף כל סוף

בכל דור נדור עד שסוף כל סוף אף על פי שהתורה הולכת ומתמעטת ומשתכחת מן-העולם, חס ושלום, כאשר נבאו על זה מקבר, אף על פי כן יהיו נמצאים כמה וכמה יחידי סגולה שיתחזקו בכל הנ"ל לטוטט ולחפש ולבקש את דבר ה' שהוא דברי חדושי תורה של הצדיקים האמתיים ויבקשו עד שימצאו התלמידים אמתיים שהם בבחינת הושע ועל ידי זה תתחזק האמונה בנ"ל, שעל ידי זה יהיה חדוש העולם ויתתקן הכל. 5

במה שנודע מדבריו הקדושים בעת הכתיבה של התורה הזאת שעיקר הפלגתו והזהרתו היתה בדבר החיפוש ובקשת המנהיג שהזכיר בה.

(ביאור הליקוטים ח' ח"ב אות י"ג)

לעשות
מתורות
תפילות

ובכן יהי רצון מלפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו, שיאירו עלינו זכות וכח הצדיקי אמת, וזוכה על ידם לשמחה שלמה, ובכחם הגדול ינשבו עלינו ברוחם הקדוש וינערו ויסירו מלבבנו כל מיני מרה שחורה ועצבות, וכל מיני עפרוריות וכבודות הנופלים על לבנו, עד שזוכה להתלהב ולבער אליך באמת.

(לקוטי תפילות ח"ב - ח)

הוצאת אור הגאולה

בסיעתא דשמיא, עומדים אנו להוציא לאור לכבוד ראש-השנה תשע"ד

קונטרס **סדר היום** מאת הרה"ח ר' שמואל הורביץ ז"ל, שלא הודפס עדיין מעולם, עם תקון הכללי.

נותרו ימים אחרונים! הרוצה לזכות לקחת חלק להצלחה או להקדיש לע"נ וכדו', או להכניס פרסומת, יפנה למס' 0504180673

סיפורים ושיחות מפני חסידי ברסלב

לציון ולרבינו

זה שאנו רואין בחוש שבראש השנה נעשרת מי תשובה מגיע על כל אחד מישראל איזה הרהור תשובה והכל צועקים לה! ותברך מעמך הלב. ומאין בא זאת? כל זה נמשך רק מהצדיקים האמתיים שיכולין לעשות ראש השנה על ידי שהם יודעים מקום כל אחד ואחד.

שמכניסים בהם הרהורי תשובה ומודיעים להם ומאירים להם בדעתם שרש העצה והראש וההתחלה לנכס בדרכי התשובה שהעקר הוא לצעק אל ה' תמיד מעמך הלב שזה עקר בחינת ראש השנה ועשרת ימי תשובה.

והעקר הוא ראש השנה שהוא הראש וההתחלה שאז מתחילין הכל בהתחלה האמתית שהוא לצעק אל ה' מעמך הלב. וכל זה נמשך על כל אחד מישראל מגדולי הצדיקים שיודעים מקום כל אחד ואחד שהם דנים הכל לכף זכות הם עושין ראש השנה.

ומשם עקר התחלת התשובה לכל אחד מישראל ועל פן צריכין לנסע לצדיקים אמתיים על ראש השנה, פי מהם עקר קדשת ראש השנה.

אפלו הרחוקים מהם שאין נוסעין אליהם כלם מקבלים מהם קדשת ראש השנה שהוא התעוררות התשובה, אבל בודאי כל מי שמתקרבים אליהם ונוסעים אליהם על ראש השנה בודאי הם עקר המקבלים קדשת ראש השנה שנמשך רק מהצדיקים.

(יו"ד - ערלה - ד - ו)

הקושיה שקשה לכל העולם איפה כתבי הבעש"ט, וכי לא עשה שום כתבים? ונשקט הים.

ואז היה המעשה שתעה על אי ועד שהוכרח לחזור לסטמבול ובין כך בא ר' נחמן הרדענקער מא"י לסטמבול (כי נסע להבעש"ט לחוף לארץ וכן היה כמה פעמים שנסע מחו"ל לא"י ומא"י לחו"ל) כאשר נפגשו יחד דיבר איתו מקובלנא שקבלה אשתו לפניו ויאמר לו או כנוס או פטור, והשיב לו הר' נחמן שראה ברוח הקודש שתתעבר מאיתו ותיכף שתלד מוכרחה היא למות, על כן הוא חס על ימי נעוריה ורוצה להתעכב עשרות שנים מלדור עמה. ושלח הבעש"ט אחריה וסיפר לה כל הענין ואמרה לו כיון שהוא צדיק כזה כדאי לה שיהיה לה וולד ממנו ואפילו שתמות תיכף. ומכיון ששהיא נתרצה בדבר על כן הסכים ר' נחמן ג"כ לזה. ואז אמר לו הבעש"ט ר' נחמן באשר אצלו יולד בן ואצל ביתי אודל תולד בת אני רוצה שנתחתן ביחד, והשיב לו ר' נחמן שהוא אינו מרוצה. "פאר א רבין שטייט איר מיר אן און פאר אמחותן ניט". (אדמו"ר אתה ראוי להיות בשבילי, אבל לא מחותן). כי אני יש לי יחוס עד בצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה ואיני רוצה להתחתן רק במשפחת ג"כ משבט יהודה. וענה לו הבעש"ט גם אני משבט יהודה שיש לי יחוס עד דוד המלך ע"ה ואז (כי הבעש"ט כיון שלא יכול לגמור הנסיעה לא"י עכ"פ עשה יסוד שבוה הנסיעה יולד רבינו ז"ל שיגמור לבוא לא"י) בעת שאשת ר' נחמן היתה מעוברת בקשה מהשי"ת שעכ"פ תזכה להניק את בנה עד שתגמול אותו ופעלה זאת והבעש"ט אמר שהיה עת-רצון כזה שאם היתה מבקשת שתכניסו לחופה היתה ג"כ פועלת, רק היא לא האמינה בעצמה שתוכל לפעול אפילו לגמלו. ור' נחמן נסע שוב לא"י והילד שנולד היה ר' שמחה אבי רבינו ז"ל ולקחו הבעש"ט לביתו ונתגדל אצלו והיה חביב אצלו והרבה פעמים היה מעמידו לשליח ציבור ואחר שנתגדלו הילדים ר' שמחה ב"ר נחמן ופייעה בת אדיל עשה הבעש"ט את הנישואין. כאשר עבר איזה זמן ולא ילדו וקבלה לפני הבעש"ט נכדתו פייגא שהיתה חביבה אצלו מאוד בטענה מדוע לכל העולם פועל ישועות וכמה נשים עקרות נפקדות על ידו ועליה אינו מרחם שתלד ילד? ----- המשך בשבוע הבא-----

מעשה מנסיעת הבעש"ט (ועוד...)

כשנסע הבעש"ט לא"י עם ביתו אדיל ובא לסטמבול, ואז היה המעשה מהגביר שבא אצלו על חג הפסח והבטיחו בזרע של קימא וגם בגזרה שנתבטלה שם על ידו (שכבר נדפס), בעת ההיא באה אשת ר' נחמן הרדענקער לפני הבעש"ט בקובלנא רבא על תלמידו ר' נחמן הרדענקער באשר שבא לסטמבול לכמה שנים ונשא אותה בחופה וקידושין ואחר החופה תיכף נעלם ואין שום ידיעה ממנו.

והשיב לה המעשה שנסע לארץ ישראל ועל הים נעשה סערה גדולה בעת שנסע על הספינה והודיעו לו מן השמים שיעשה אחד מהשלושה דברים האלו, או שיפילו אותו לים, או שיפיל את בתו אדיל לים, או שיפיל את הכתבים שלו לים (כי לקח איתו שק מלא ספרים) והיה קשה בדעתו להפיל הכתבים מפני שהיו יקרים אצלו מאוד וע"כ התחיל להפיל את ביתו אדיל. כאשר באו המים עד צוארה אמרה לו שימשוך אותה שוב בחזרה ואל יחוס על הכתבים כי יצא ממנה נכד שיעשה כתבים יותר יפים מאלה וכך עשה והפיל את הכתבים שלו לים (בוה מתורץ

למה למה! ניתן להשיג את הספר של הרה"ח ר' שמואל הורביץ ז"ל "יחוס הגדולים" בענין יחוס משפחות הורביץ, ולרשטיין ועוד... בחנות "משך הנחל" מא"ש י-ם.

לתרומות והנצחות להחזקת העלון והמבנים בליקו"מ פלא': 050-418-0673 ת.ד. 5136 ירושלים

לקוטי מוהר"ן

תורה ח' תנינא - תקעו תוכחה

על ידי מזונא דגופא דהינו תאנות אכילה ושתיה, נחלש מזונא דנשמתא. ונפגם היראה שהוא בחינת ריח טוב שהיא עקר מזונא דנשמתא: (קיצור ליקו"מ)

